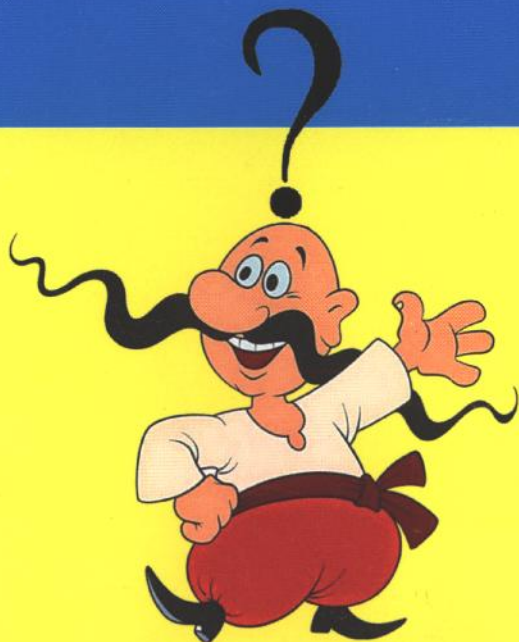

Ната Страньєра

ДО ПИТАННЯ
ПРО НАЦІОНАЛЬНУ
УКРАЇНСЬКУ
ТВАРИНУ

Ната Страньєра

ДО ПИТАННЯ ПРО НАЦІОНАЛЬНУ УКРАЇНСЬКУ ТВАРИНУ

Малюнки Наталі Кошлак

Текст італійською мовою вичитав Георгій Кошлак

Пам'яті друга й видавника

Лучано Дуо

Брешія

2016

Питання є відкритим: яка саме тварина
є національним українським символом?...

Авторка не має щодо цього жодного сумніву,
і дотепно викладає свою думку в цьому
невеличкому памфлеті.

Лучано Дуò

Передмова

Кожна нація, яка себе поважає, - а ми-таки себе поважаємо! - має символічну національну тварину, з якою себе ототожнює. Стародавні племена мали так звані тотеми: тварин-засновників роду, охоронників. У корінних американців то були бізони, вовки, бобри, мудрі ворони та інші достойні тварини та птахи. Правда, вони - ні кожен окремо, ані усі разом - не вберегли свої племена від резервацій...

Сучасні норвеги шанують лося. Кажуть, що його гі... даруйте, *котяшки* є національним багатством, розпоряджатися яким дозволено тільки громадянам Держави. Їх (*котяшки*) збирають, сушать, нанизують на ниточки, лакують і продають туристам за чималі гроші. І платять з тих грошей чималі податки.

Можна ще поговорити про священну індійську корову, російського ведмедя чи албанського орла-~~б...~~. Або ж про китайський символ щастя: дракон, що ширяє у хмарах. Але ж нам треба свого, рідного!

Ми, українці, маємо неповторний досвід: Держава наша є молодого, але коріння нашої нації простягається вглиб віків. Сучасні дослідники історичного минулого розказують нам, що в ті часи, коли було створено Адама, ми вже мали розвинені сільське господарство й торгівлю! Адам, після вигнання з раю, одягнув собі та дружині Єві купував саме у нас. Правда, спільної думки про те, як ми тоді називались, науковці ще не мають.

Науковці не знають також, чому за чверть віку наша Держава не зміцніла і не забагатіла, як нам обіцяли всі державні управлінці протягом Незалежності. На риторичне «ЧОМУ?!» дає вичерпну відповідь народна мудрість: «Чого бідний? Бо дурний! Чого дурний? Бо бідний!» Отож, чому наша держава така бідна? Бо Держава – то є ми!!!

Ото я й подумала собі: час починати розумнішати. З чого починати? – спитала себе. І сама ж дала відповідь: з усвідомлення того, хто ми є, і що ми є. А національна тваринка, як точка дотику, стала би у великій пригоді. Отже, час визначити – для укріплення національного духу й подальшого духовного й матеріального розвитку, – власну національну тварину.

Дослідження

Досліджувати, яку саме тварину наші співвітчизники могли би вважати за національну, я почала ще в 2010 році. Протягом місяця опитала 132 громадян України. Із них 119 (90,15%) негайно, з різною інтонацією - радісно-піднесеною, задумливою, чи з ентузіазмом хорошого апетиту - відповіли: «Свиня!» На стрічне запитання, чому саме вона, уточнення було одностайним: «Бо сало!!!»

По роздумі, 10 осіб (7,56%) висловили думку, що це може бути лелека або журавель. Бо вони оспівані в народних піснях, відіграють важливу роль в нашій культурі. Лише двоє осіб (2,29%) не пристали до загальної більшості. Пані Наталя з Брешії трохи сумнівалась:

- Може, півень? Він будить вранці, стрічає сонечко, він є оберегом хати...

А пан Тарас, той, що протягом багатьох років беззмінно стояв на воротах у нашому Генконсульстві в Мілані, вигукнув із серцем:

- Кіт!!! Бо він фальшивий, як і наші співвітчизники! В очі тобі дивиться, а своє робить! Собі на умі.

У цій книжечці пропоную Вашій увазі власну, особисту думку та її обґрунтування.

Основні вимоги до української національної тварини

Українська національна тварина повинна мати основні характеристики українського національного характеру, тобто:

1. Вживати за будь-яких умов
2. Мати гарний колір, пристойний вигляд
3. Мати нахил і здібності до співу
4. Бути діяльною
5. Бути плодючою, дбати про потомство до його повної самостійності
6. Бути корисною собі і людям
7. Вміти чужому навчатися й свого не втрачати

Звичайно, вона не може бути довершеною, бо довершеності як такої не існує. Та це й було би нецікаво. Але вади української національної тварини – то річ наша, особиста, не для «виносу з хати». Отже, недоліки не повинні кидатись ув очі стороннім, а за надзвичайних умов мають перетворюватися на переваги.

Така тварина існує!!!

Вона:

1. Живе як на волі, так і в неволі, й не вироджується. Живе на землі, під землею, у воді, у повітрі (серед гілок дерев); живе на всіх континентах, на обох географічних широтах.
2. Вона може бути одноколірною, у крапочку чи у смужечку, мати різні кольори, від темно-бурого до ніжно-рожевого чи яскраво-червоного. Але основним її кольором є колір надії: зелений, що є складним. Якщо ж ми його поділимо на прості складові, матимемо жовтий та блакитний!!!
3. Ця тварина має чудові вокальні дані, а спів її тим гарніший, чим гірші навколишні умови.
4. Як не спить, то діє. Як не діє, то спить, набирається сили.
5. Приводить від кількох одиниць до десятків тисяч дитинчат щороку. Опікується дітьми до досягнення ними повної самостійності.

6. Завдяки дуже розвиненому інстинкту самозбереження ця тварина знайшла власне місце в природному середовищі, на яке мало хто претендує.

Те, що шкодить іншим, є її засобом існування й основним продуктом харчування: комахи. За це дорослі люди її дуже поважають, в деяких країнах дуже люблять - наприклад, у Франції та в Китаї. Буває, правда, що деякі європейські людські дітиська чоловічої статі кидають в неї камінням, а деякі особи жіночої статі, навіть дорослі, побічивши її, голосно верещать.

На ній проводяться наукові дослідження; в шкільній програмі деяких держав (в Америці, наприклад) передбачено різати її живою, щоб побачити, як вона дригає лапками.

Завдяки їй зроблені великі наукові відкриття, такі як відкриття гальванічного ефекту - посмертно. (Звичайно, по смерті не вченого, а піддослідної).

Їстівна. Більш корисною бути неможливо... М'я-

со багатьох видів вважається вишуканим делікатесом. Увага: деякі її види є дуже отруйними, але і їм також знаходиться застосування - наприклад, у фармацевтиці.

7. Має неперевершену здатність до пристосування, завдяки якій, виживши в умовах природних катаклізмів, є однією з найдревніших земних істот, і швидко пристосовується до катаклізмів штучних, успішно створюваних людиною.

Є дієвою особою народних казок, легенд, пісень.

Піддається дресурі.

Підсумуємо. Єдиними вадами цієї тварини є жадібність та заздрість, які є абсолютно нетиповими для тварин, і це зайвий раз доказує її винятковість у тваринному світі.

Саме ці вади за екстремальних обставин стають рушієм, що спонукає до пошуку виходу зі скрутного становища, до покращення ситуації. Навіть за доброякісних умов життя ці риси не дають заскніти, підштовхують до безупинного розвитку, в тому числі й духовного.

На підставі цих двох рис вищезначеної тварини в нашій мові утворився крилатий вислів, який, як це не дивно, яскраво презентує деякі риси українського національного характеру. Ось цей вислів:

ЖАБА ДАВИТЬ!!!

Отже, шановні співвітчизники, дорогі друзі, шановні добродійки й добродії, думаю, що переконала вас у тому, що роль національної української тварини належить лише їй, і нікому іншому, крім неї. А саме:

симпатичній,

корисній,

неперевершеній

тваринці-амфібії -

Жабі.

Заключення

З глибокою повагою ставлюсь до думки більшості, а також меншості. Але, на підтвердження власного висновку, пропоную невеличкий тест.

Покладіть праву руку на серце. Прочитайте наведене нижче, прислухайтеся до свого внутрішнього голосу. І дайте собі щирі відповідь, яким із двох напрямків підуть ваші думки?

Жінкам. Ваша знайома вдягла надзвичайно гарне й дороге плаття. Кисло чи солодко посміхнувшись, Ви подумали:
а) *Як на корові сідло!!! Мабуть, має коханця!*

б) *Боже, яка краса! Я теж таке хотіла би...*

Чоловікам. Ваш молодий сусід придбав розкішну Феррарі. Ваша реакція:
а) *За які гроші?!! А щоб же ти об перший же стовп вдарився!!!*

б) *Хай натішиться хлопець новою іграшкою!*

Батькам. Діти ваших знайомих поступили до престижного навчального закладу.

а) Скільки дали «на лапу»?!. Все одно з віслюків не зроблять геніїв!

б) Дай їм Боже по навчанні ще й добру роботу!..

...Ну то як: а), чи б)?..

Думаю, що кожному з нас доводилося відчувати, як із глибин душі піднімається щось важке й каламутне. Правда ж?.. Та каламуть отруєє найгарніші хвилини нашого життя і тягне в болото! Мусимо її здихатись, раз і назавжди. Як? Поступово.

Пропоную просту вправу, яка колись мені прислужилась.

Робимо глибокий вдих, і повільно видихаємо каламутні думки, мов дим. Уявляємо собі, як той дим розтає у повітрі. Завершуємо видих радісною, сонячною посмішкою.

Важко, незвично? То нічого. З кожним разом буде легше.

Це є можливим і радісним: помалу, крок за кроком, перетворювати пекучу заздрість у прагнення позитивних змін: в хаті, навколо хати, у своєму містічку, в країні. А посушливу жадібність - на палке бажання творити добро собі й людям.

Тож добра й радості всім нам, і нашій чудовій Країні-Україні, і заслуженого достатку. Ось норвеги свою крихітну холодну країну зробили квітучою, заробляючи навіть на... ну, ви знаєте, на чому... - то невже ж ми, з усіма нашими багатствами, ресурсами природними та людськими - невже ж ми гірші?!!

...О-о-о, зараз відчуваю, як щось починає мені тиснути у грудях, щось мутне піднімається з глибини душі... Щось мене починає давити...

Щире вітання від Жаби!!!

